

TENGERPARTI LAKODALOM

[1978]

JÁTÉKOK I.

1

Európát játszottam. Kusza játék.
Északot, Délt, Keletet, Nyugatot.
Egyik félt. Másik röhögött. És
simogatott. És rúgott. Uगतott.
Melyik hogy. Simultam és féltem.
Vagy négykézláb lihe-loholtam.
Vagy tán Európa voltam én magam,
föltámadásra várva, holtan.

2

Játsszunk életesdit –
játékomat esdd itt,
játékosodat esdem,
nélküled elesten,
hogy sátán, se isten
föl már nem emelhet,
s mint az anyamellet
csecsemő (ki mellett
csak a szárazdajka):
kéri, el nem éri:
én is, mint affajta
kisdéd, gyámolatlan,
kérek számolatlan
szókkal, kérdlek: látsz a mi
játékunkban (boldog
és elnyűtt koboldok)
játékon-is-túlit –
(jaj, az idő múlik –
“ a k a r s z - e j á t s z a n i ? ”) .

3

Írom, írom a papíron.
Tarka szarka farkatolla
jár, mint a motolla.
Arcom pötty-pötty, csupa szeplő,
szájam csak kereplő.
Kócmadzag a fakilincsen
öröklötte kincsem.

Kéretlen költőnek írja
ceruzája és papírja.
Írom, írom, írom, írom
az írt a papíron.

4

Hát játszottunk ismét Európát
Úgyis csak játéokra jó.
“Szárzaföld helyett a tenger,
kocsi helyett hajó.”
Hogy mindig csak valami helyett.
Vakvilágba, vakon.
Még az utolsó ítéletet is
átalhatom.

JÁTÉKOK II.

1

Játsszunk, ami nincs, de lehetne.
Játsszunk, ami nincs, de szeretne
lenni. Esendő mimagunkat.
Társaink meg mikor unnak?
Játsszunk – nem gyermeki babra (=babrálás),
nem, nem megy a játék babra,
hogy megfőzve az ember megenné:
ó, építő, ne éhez!

Az építés is véres.

Tanú rá Kőműves Kelemenné.

2

Játsszunk, ami nincs, ami volt,
játsszunk, ami nincs, ami lesz.
Poklot s mennyet, hol a holt
közel érzi magát földijeéhez,
földet, hol a menny s a pokol.

Játsszuk meg a Nap meg a Hold
ragyogását – játsszuk, ahol
játsszanunk adatott.
Légy élő, a jövőt sose féltő,
akár az időt a halott.

3

Játsszunk, az idő amíg enged.
Játsszunk jámborka türelmet.
Játsszunk dugvást belenyugvást,
játsszunk, ha tudunk, ha tudunk, mást,
játsszunk e megunt
golyóbison éteri álmot,
örökös zeniten a megállott
Napot. Játsszunk, ha tudunk.

4

San Franciscót vagy Oslót,
Párizst, Stockholmot, szertefoszlott
– vagy eljövendő? – álmokat.
A játék kábít, álmot ad.
S reményt is “égiekkel játszót”.
Olyat, hogy fejbúbunk se látszott
ki. Ó, omega s alfa.
És keresvén rokonait,
fölvetheted Csokonait,
hol írva vagyon: vak és csalfa.

ZSOLTÁR, VIGASZTALAN

Mártának

Bejártam a bejárhatót,
s tudni szeretném, mi van ott,
ott, a bejárhatón túl.
Ahol vagy kijózanodik
avagy belébolondul
az elme, hogyha kondul
elállhatatlan kondulás
és kong és kong bolondul;

hiába fõdi rög szemed-
füled, hogy ne hallj és ne láss,
hiába szólítsz szenteket,
hiába párnás poklot
(az is utadba botlott),
hiába a fájó füvek,
nem-válogatós férgek,
hiába az életbe rúgnod,
hiába esdel szörpöt, lúgot
és báj italt és mérget,
hiába ezerszer unott
szellemi szépség-koktumok,
csak nem tudod, csak nem tudod,
hogy mi van ott, hogy mi van ott,
miután a bejárhatót
bejártad a határig,
csak nem tudod, csak nem tudod,
hogy túlhan mire válik;
ebek harmincadján van minden,
csak ezt tudod – ennyi: az *innen*.
Ha megvigasztal az ige,
azt mondanám most: bújj ide.

KAMASZ ANGYAL

I

Kamasz angyal vagyok. Ne haragudjatok,
se mást őrízni, sem elbukni nem tanultam meg még.
Egy kamasz ördögbe vagyok szerelmes,
bár nincs nemem. Higgyétek el:
ez a legeszményibb szerelem,
mert csupa vágy az elérhetetlenért.
Amit elértél, már nem a tied.
Nem akarok elérni semmit:
nem akarom, hogy ne legyen mire vágynom.
Chagall-szárnyú angyal vagyok,
Bosch-pofájú ördögbe szerelmes.
Csak egy helyet adjatok a háztetőik felett.

II

Helyet a háztetők felett!
És varázsos szemet, parázs-
szemet, hogy bekukkintson a
családi szentélyekbe, mint Lesage
sánta ördöge, s undorát
kötvén, Belzebúbnak, csokorba,
kíváncozzék vissza a meghitt
tűzhelyhez: haza, a pokolba.

III

S a föld fölül s a föld alól
vissza a földre – ez a próba!
Végignézni az emberi
történetet, eme karóba
húzottat, s mégis itt maradni
és megmaradni, mert hiszen
olyan ólomsúlyos az élet.
És nem könnyű meghalni sem.

AZ ÉG, AZ ÉG

Székely Jánosnak

Olyan az ember, mint a lehellet; napjai, mint
az átfutó árnyék (144. Zs. 4. v.)

Csak ez maradt, az ég, az ég.

Hol nap süttött, hol havazék,
s a télét és a tavaszét
s a nyárét-őszét mind megadta.

Ó, érte éltem, nem miatta!

Csak ez maradt, az ég, az ég.

Meg-meg derús, meg-meg borús.
Békés meg égiháborús.

Felhős, mint annyi gond alatt
a napról-napra-gondolat.

És mennyei báránysereg!
Terelgeték juhász szelek.

Csak ez maradt, az ég, az ég.

Ó, minden titkát rég kiadta.
Ó, érte éltem, nem miatta!
Ó, égten égtem, poklok pokla,
egyszersmind Mózes csipkebokra;
égten-szakadtam darabokra;
értem a szivárványok csokra
kigyújtá mind a hét színét –
az én szememhez készült csókra.

Csak ez maradt, az ég, az ég.

Hogy' tudja ember földi húsát
mardosni égi szomorúság!
Szürcsölni agya velejét!
A taszitó, a delej ég.
Mámorító, mennyei kinnal!
hogy alkohollal, kokainnal
se kábul el a föld fia.
Csuda tragikomédia!

Az ég, az ég. Csak ez maradt el.
Ezer világtájjá szaladt el.
Ó, érte éltem és szerettem.
Egem, miért hagytál egyetlen?

Csak ez maradt, az ég, az ég.
A számolatlan, az egyetlen.

Többé sohase lesz ilyen.

S itt orgonál, benn, Messiaen.

NAPTÁR

JANUÁR

Január: a fehér
tájban színes emberi világ:
bizsergő fülek, orrok –
lilák.

És végül:
talp alatt csikorgó,
földi transzcendenciák.

*

Hát kezdjük ismét újra.
Mert fújja a szél, fújja
a havat,
Hát bújjunk össze bent, és
várjuk, míg az egész teremtés
nyakunkba szakad.

FEBRUÁR

Nem tréfál:
tél ez még.
Egy sort
sem
írnék én,
halált sem
sírnék én
– ha véle
éreznék.

MÁRCIUS

A tavasz benne kevesebb,
mint a jelkép.
De a tél heve hűvösebb,
s bár csak a hajnal fagyra rág,
hogy a remény még csupa seb
– már nyit a hóvirág
biztató jelképp.

ÁPRILIS

Ő Winnetou, én Old Shatterhand.
Ő odakünt, én idebent.
Majd helycsere.
Az ég csak egyre kékül.
Valami lesz.
Vérontás nélkül.

*

Ő sem tudja: tavasz-e, tél-e.
Van kis hava, van kis heve
s *bolond* neve –
április! – edződj, türelem!
Ördög tudja: tavasz-e, tél-e.
Mint a történelem:
olyan átmenet-féle.

MÁJUS

– Virágok hava – mondja a költő.
– A munkáé – mondja a munkás,
s hirdetik falragaszok, mozik.

A két igazság szembeötlő.

Elsején ünnepel a munkás.

S a költő – mint mindig – dolgozik.

JÚNIUS

Érik az évi kenyér már,
a megpihenés, haja, gyér már,
sürget vakitón a fehér nyár,
tűzben vakítóan a nap,
lángol vakítóan a kéklő
ég, s láncon az arató-cséplő-
gép vár, míg gabonába harap.

JÚLIUS

Most kell szeretnem, vagy nem kell szeretnem?
(Tudniillik ebben születtem.)

AUGUSZTUS

Cézári hónap?

Így szól a jelen:

– Be sokszor téved a történelem.

*

– Ó, embert látni csuda jó! –

Ömledezik,

s nyakig magába ölel

– fiára lel –

a folyó.

SZEPTEMBER

A fecskefinak vándorszárnya nőtt,
nyarat lehelget még a délelőtt,
hullámvonalban ing a rét fölött
az ökörnyal, az erdő lombja rőt,
s most adjuk iskolába a jövőt.

OKTÓBER

Már fázik az éj, de kinyíltak a szélben
az őszi szirmai – fázik az éj.
Múlóban az ősz, de a hajnali tél nem
a valódi, ne félj.

Múlóban az ősz, de a hajnali tél nem
fenyeget még, nem a valódi, ne félj.
Az őszi szirmai nyílnak a szélben,
és fázik az éj.

NOVEMBER

November.

Születik a hóember.

Hóember.

Haldoklik a november.

DECEMBER

Hát végzünk véle újra.
Hadd fújja a szél, fújja
a havat.
Aztán maid kezdjük újra.
És bújjunk össze bent, és
várjuk, míg az újrateremtés
nyakunkba szakad.

APOLLINAIRE

Cipelik angyalocskák,
viszik az égi rocskát,
az égi-régi ócskát
napszállatkor haza.
Cipelik ördögöcskék
az angyaloknak öccsét –
vele megy igaza.
Ember-igéket öltő
kiséretül a költő
mélységet-magasat
bejár. Nyomában eszmék.
Talán láttatja lesz még,
ha földünk meghasad.

FÖLTÁMADÁS

Megölték bennem a költőt.
Egy költő ölte meg.
Holt volt, de testet öltött.
No, nem mondok nevet.

Ne pletykáljunk. A holtak
se szeretik. Arany
nevüket, a csiszoltat
ne illesse korom.

Elégetem korom,
s talán – ha akarom –
föltámasztom magam.

KÉTFELÉ

Sűrű szitkok. Szidalom-ár.
Egy hajnali dalosmadár.
Mélabú vagy depresszió.
A madár: feketerigó.
Kilátástalan. Vagy hazug.
Veréb csiripel, gerle bűg.
Vagy decensebbül: ez a spleen.
Hangok. Hangverseny odakinn.
Az élet füllábon biceg.
Tudjátok: én mégis *hiszek*.

*

Már nem tudom, kicsikém, mióta ronggyá ázott az arcom
saját könnyeimtől s a másokéitól, a Te könnyeidtől is,
már nem tudom elképzelni, hogy másképp is lehetne,
hogy a szó ne cafatokban bukják ki a számon, azon véresen,
már nem tudom, kicsikém, már semmit sem tudok,
vagyok, mint a kötél, melyet húznak kétfelől, kétfelé,
vagy állok tengerparton, és értem jön a hullám,
magával ragad, majd kidob, hogy fulladok és tikkadok,
már nem tudom, mi lehettem volna és mivé lehetnék,
már mindegy is, amíg a halálra rájön az ehetnék.

*

Csak írok itt átabotába.
A fejem ugyan kissé kába,
mint hogyha vertem volna kőbe,
vándorkőbe, szikla időbe.
Falak, mindenütt csak falak.
Levegő sehol egy falat.
S a belém kövesedett mámor
nem bír kiragadni a mából.

*

Várlak, ki tudja, mióta.
Várlak, a régi nóta.
Várákozás, ez a sorsunk.
Mégse legyél, kicsi, sors-unt.
E ronda rímeket elfeledjük,
felejsük el, kicsim, együtt.

*

Arccal befelé: rejtjük el arcunk mások elől.
Úgyis mást látnak rajta, mint mi.
Amit a méreg, a mámor elől,
igyekezzünk továbbra se hinni.

TENGERPARTI LAKODALOM

Viszik a menyasszonyt, sej, a menyasszonyt, viszik, viszik, viszik,
tengernyi fátyla, sej, a láthatáron uszik, uszik, uszik,
az uszálya fehér felleg, sej, sűrű fehér felleg,
menyasszonyi uszályt, sej, sűrű fehér uszályt ájtatos szelek emelnek,
a menyasszony göndör fürtjét, sej, szögszín fürtjét kacskarintják szellő-viháncok,
viszik a menyasszonyt, sej, a menyasszony tenger hullámaival járja a menyasszonytáncot,
hajladozik a homokon, sej, hajladozik a hanga,
hullám karján hajladozik a menyasszony, sej, tovalebben, nincsen hangja,
csillagos mennyezet vigyorog odafönn, sej, vajon mi vagyon írva rája,
tengeri herkentyűk a mélyben, sej, zabolás csikóhal, márványos zsibbasztó rája,
ropja a táncot, sej, a lakodalmi táncot ropja a föld, víz, tűz, levegő, minden elem,
ropja a táncot, sej, a szokottat, friss-dühösen a történelem,
csillagos égbolt villog odafönn, sej, vele zölden a tenger is ég,
kushad a koncert, elemekéért, kushad mohón az emberiség,
feljön a hold is, fölére az holt is, sej, most ha ki fekvő, talpra állhat,
pislog a Tejúton, sej, a Hadak Útján megannyi csillogó háziállat,
habok kolompár csattogása törí a mólót, sej, tengernyi a türelem,
mélyben a magasság, sej, riogassák kezesre-szelidre ideleln, ideleln,
rogjjon az ég rád, sej, szóljon a szférák talp alá való muzsikája,
az a legény most, sej, ki a menyasszony tenger iramát reggelig állja,
itt a menyasszony, sej, a menyasszony, végtelen öblű, thalatta, thalatta,
ruháit rendre leszórja a Föld, sej, termékeny tenger alatta, alatta,

ékes a szó is,
édes a só is,
fölfakadó víz
áttör a szennyen,
most ki busulna,
könnye ha hullna,
félrébb menjen,
most vigadásé,
holnap a másé
kisded mennyem,

kiisszuk a tengert, sej, de kiisszuk, szájunk szikkadt, bendőnk telhetetlen,
itt a menyasszony, sej, hullámok karján, világ ölében, itt az egyetlen,
ragadja az ár, sej, tengermély az ágyhely, világ ha kihal,
akkor majd húzunk, sej, világteremtőt, szívünk szándékának szavaival,
vagyon-é, ember, szándékosban, sej, csillag-gyöngysort milliós szám,
vagyok-e, szívem, szándékosban, sej, vagyok-e szíved, régi rózsám,
csordul a serleg,
régi keservek
gyöngye csöppen,
csöppre csepp,
kínja nem edz, és
hajdani metszés
visszalükken,
késesebb,

megfertőztettek, sebeztek rajban, aj, kivilágos éjjelek, és
szúr a sugár is, aj, átszúr rajtam közömbös hegyvel-éllel e kés,
virrad a tenger, aj, végtelen öblű thalatta, pirkad a, pirkad a part,
melyet a násznép, aj, csuda násznép a sötétségből ki- és kikapart,
hozzák a menyasszonyt, aj, vissza az asszonyt, jön, jön a koravén, szeplős gyermek,
fövényre vetődött moszatoktól, aj, kikönyörögni egy kis kegyelmet,
kiittuk a tengert, aj, fenékiglen, halait megettük, nyaltuk sóját,
csupasz mederben, aj, gurulnak itt-ott tátogó, céltalan, bilincstelen bóják,
elapadt a dagály, aj, elakadt minden, vízen átvádló, cirmos hajó és
nagy fene cirkáló, aj, polipdögökre tátog az ágyúnaszádon a lórés,
ős elemünk, aj, ős anyaméhünk, meddón maradtott förtelmű bánat,
nincs tenger, nincs sziget, aj, nincsen part sem, anyányi árnyak futnak utánad,
merre futottál,
pőre juhoknál
védtelenebb világom, álombeli fény?
se halni, se lenni –
maradok a semmi
álom mesebeli közepén –

hogyha keresnek,
 úgyis kilesnek
 beérő álmain szüretén –
anyányi menyasszony, aj, parttalan parton, húzasd a nótát, húzzuk a mi
világteremtő dalunkat, sej, hogy időnk ne legyen felejteni
Atlantiszunkat, a vízből valót, aj, – elnyeltük földül, el mindenestül,
csak egy falás volt, aj, jól palástolt izgalmunkban pillánk most se rezdül,
kihalt a menny, aj, ki a pokol, jaj, ki ittuk a tengert, végtelen a part,
kóválygunk hosszán, új menyasszonyt hozván, ki talán mégis, aj, tengert akart.

XÉNIÁK

Játékok antik metrumban

ESŐ

Esik. Zuhog. Az ég leszakad reánk.
Szakadjon is. Legyen legalább a mi
 fejünkön is, mi véd, az égi
 meglepetések elől menekvő

fejünkön is, mi véd: maga, lám, az ég.
Fölötte semmi. Csillagok itt alant;
 alább talán pokol, de ez se
 biztos – az ég egeit kívánjuk!

A mennyek ellen! És esik és zuhé!
Nyakunkba! Hé! Mi, földiekül, nem is
 kívánhatunk jobbat – sze nincsen
 meglepetés, ami fönrül érne!

FOHÁSZ A SAJTÓHOZ

Költők istene, drága égi sajtó!
Azkit adtanak kényre-kedvre mennyek!
És Johannes, akit Gutenberg néven
tartunk számon e gyatra földi létben!
(Itt nem kellett ám semely rím, minthogy
Mr. Phailakosz, ő sem applikálta.)
Nos, hát vissza a kezdet óhajához.

– Költők istene, drága égi sajtó!
Add mög, édösöm, az mű illödölmös
kérésünkre az elkerülhetetlen,
földi-mennyei, ős sajtóhibákat –
mert az megjelenést jelent minékünk!

ÉJ

Elfeketültem az éjben, akár a tehén, aki, tudjuk,
mindig is elfeketül a sötétben. A hold kimerengő
képe se volt képes kideríteni képem, az árnyast,
és maradék enlkelkemmle belefűlva az éjbe,
és maradékaimat kísérje szerencse, ha virrad.

DERŰ

Siralmas, ó, e forma, ám tegyük víggá,
habár aligha jó reá, bizony mondom –
szegény Catullus óta mind, de mind sírunk.
No hát vakulj, világ, azértis így vígad,
ha ki derűt találhat ott is, azhol nincs,
mivel belátja, hogy csupán derűlátás
adandja meg fölötte drága jogdíját.

BOREAS

Híg immár Boreas, az, mi zug itt manap,
gyáva kellemiért az közírás felelős:
ám nem vállalni azt, azmi neki bűdös,
“S minden bús teelésre dől”.

Bús tél váltja az ó, bánatosabb időt,
szép üdén kivirul rá a derűs tavasz,
s minden rendbe’ van itt, “bársonyos illatok”,
és még mit csak akartok, oh!

DUK-DUKSÁG

Duk-dukságomat élelem itt,
duk-dukságomat élelem.
Duk-dukságomat elvető
duk-duk sógorok átveszik.

Éljen duk-dugiságom, oh!

Duk-dugsága viruljon
duk-dug sógorok által a
duk-dug létnek e létben is.

Dug-dugsága ha van kinek,
éljen véle, amíg tud.

Én csak dugdosom, ám a szerk
közhírré teszi, hallj oda!

ÓLOMMADÁR

Karmomat ha mélyre bocsátom, éppen
tősgyökérben fog megakadni, úgyhogy
leszek én saját magamúl az én ó-
lommadaracskám!

KÉT OVIDIUS

Gauss, a matézis Augustusa.

Farkas és János, a matézis
önkéntes Ovidiusai.

Micsoda átok, micsoda sár
húz ide vissza, Vásárhelyre?

Micsoda átok, micsoda sár.

Micsoda balhit: hogy kell, hogy lehet
itt is.

Farkas az ős-bohóc:
a tudományé. Jó kedély
és jó megalkuvás: nincs más kiút.

János. Amolyan nyugalmazott
tűzértisztecske. Ám kérlelhetetlen
és rögeszmés. Paranoiás.

– Hiába teremtett a semmiből
új világot, Ha sokan mondják,
el kell hinned: te vagy hülye.

A matézis Augustusa
még nem tartja érettnak a világot
az Appendixre. Bölcs öreg,
túl bölcs öreg. A világ sosem érett
meg semmire – hát nem tudod?
Így léssz önkéntelen Augustus.
Te találtad ki Lobacsevszkijt?
Mi mindent hisz már a paranoiás
tüzértiszt! – Bolond vagyok. A
világ bolond. Vagy egyre megy?
Vagy mindig várni, várni kell?
Mióta? meddig? még halálíg
sem elegendő? A matézis
nem ismer prófétát. Nem ismer
e város sem. Bort és sarat.

Gyilkoljátok le a szinonimákat!

Ó, Gauss mester, ó, tudománynak
diplomatája!
Európa oly messze van.

DÁVID UNOKÁJA

Azkit ígirt, imé, vigre megadta fiát.
(Sylvester János)

Dávidnak unokája, Marot Kelemennek
fia, friss csermelyekül
folynak körül szavaid – legyen áldott
a forrás – –
folyják tovább mibennünk
eleven álmod.
Folyják tovább szavainkban,
holtunkiglan. – Nem az, aki voltál,
de aki vagy: “azkit ígirt”
a Szükség Istene:
pengő, zsongó magyari Zsoltár,

Dávidnak unokája, Marot Kelemennek
fia.

Tiszta szív örökkön akadt,
ha fázott, ha lánggal égetett
földi világunk.

“Vigadjatok és énekeljeteK,
azkinek vagy on tiszta szívetek.”
(XXXII. Zsoltár)

SZEMBŐL, HALÁL

Öt óra. Itt a végső pillanat.
Héjjasfalva felé szaladva szalad
ki lov on, ki az apostolokén –
mint e huszonhat és fél éves legény.

– Potomság! – mondja. – Vagy talán nem is?
Hisz fut bálványa, az öreg Bem is,
aki szíve felől hordotta volt,
bár nem értett egy sort se soha, sort,
verssort, amelyet “oh, mon fíls” rovott –
nem harci dobot
helyettesítőt – éppen csak a tett
válott igévé. S elvégeztetett.
Mert tett a szó, ó, tett, igen,
csak orra bukik macskaköveken,
s nem fegyver, csak fegyvern yi gondolat
buktatja orra jobb egek alatt.

S akkor a fiú hirtelen megáll
(a civil őrnagy) – : Hát szemből, Halál!

HÉJJASFALVA FELÉ

I

Lihegve fordult vissza. Már
ha itt vagy: hát szemből, Halál!

(Nemcsak ő s hona: tenhazád
is vérzik itt – tudod, kozák?)

Nem ágyban, nem párnák között.
De így se! – Nagy kötést kötött

– hol a kivívott diadal?
melyért még az ő fiatal

élete sem kár! semmi se!
ha hőskért zeng gyászmise,

hőskért, akik istenek
módjára erőt vettek

a zsarnokságon! – Ó, de így!
ravasz, alattomos, irigy

sors martalékaként! – Ha már
halni kell: hát szemből, Halál!

Az örökéletre valót
így keresi meg – a halott.

II

Papírok, szétszórt iratok
a test mellett. Nem-síratott

hulla – egy a többi között:
hisz végképpen levetkőzött

– levetkőztették! – e tüzes
életből. – Távozol – fizess!

Halál, ó szörnyű uzsorás!
– Hisz úgysis örölte a láz,

a lelki, testi – – kell-e még
idézni izzó szellemét – – –

dehogy. Itt van. Hivatlanul.
Örök plebejus: Ő az úr.

III

Civil őrnagy. Nincs lova se.
S reménytelen szerelmese

a szabadságnak. Lásd, kozák,
tiédnek is. Elátkozád,

“fugva, husztuzva” – és ölöd.
Itt, Fejéregyháza fölött.

Kortársaid legjobbját
döfi át bosszuló pikád.

IV

Napszállta? – már ki éri meg?
Még visszanez. Szalad. Liheg.

Van út – kiút nincsen. – Ha már
halni kell: hát szemből, Halál!

Szemből, szívem, egyem, valóm.
Hadd lássalak még meghalón.

Érezzelek, tapintsalak.
Aztán nincs már kin, nincs salak,

verejték, szégyen, semmi gond.
Mért fut az élet, a bolond?

utolsó percig! – Nincsen ír rá,
toll, tinta, kéz, amely leírná,

agy, hogy fölfogja, lássa szem.
“El vagyok veszve, azt hiszem.”

APOKRIF VÖRÖSMARTY-KÉZIRAT 1850-BÓL

Palimpszeszt

Vidulj, gyászos elme! megújul a világ,
S előbb, mint e század, végső pontjára hág.
(Batsányi, 1793)

Mire vagy jó még? – magányos
farkas a hiénák között!
Lelked fia elátkozott,
s eltűnt Erdélyben valahol; talán
még most is temetetlen. – Családod

| Születésem történt a múlt századnak szinte utólján, 1800 diki
december első napján. Atyám, Vörösmarty Mihály (kit
1817 dikben vesztettem el), szegény nemes volt.

nincs – van-é családja bujdosónak?
íze kenyérnek, íze sónak,
bornak – édes íze a szónak!

| “...a magyar, mint a többi közép- és kelet-európai nép, a romantiká-
val együtt, a romantika révén eszmél magára, találja meg saját
hangját, saját géniuszát... Ennek a magyar romantikának legfőbb
neve Vörösmarty Mihály.”

(Szerb Antal)

Legszóbb szavad is tehetetlen!
Legvággyabb vágyad telhetetlen!
Szemétre való vén cigány!
Eljátszottad már, sokadmagaddal!

| *És ha meglep bús idők homálya,
Lengjen fátyol a vont húrokon;
Legyen hangod szellők fuvolája,
Mely kesereg az őszi lombokon...*

*Ez örült sár, ez istenarcu lény –
ez a jelen. Talán jobb volt a múlt?
Hitted. Elmúlt. És mit hoz a jövő?
A megjósolt ünnepet a világon?
Ne áltasd magad. Ünnepelni sem
tud már ez az elfajzott faj – vagy csak úgy,
ha belepusztul. Pusztulj hát velem!*

*Majd ha kifárad az éj s hazug álmok papjai szűnnek
S a kitörő napfény nem terem áltudományt;
Majd ha kihull a kard az erőszak durva kezéből
S a szent béke korát nem cudarítja gyilok;
Majd ha baromból s ördögből a népszaroló dús
S a nyomorú pórnép emberiségre javúl;
Majd ha világosság terjed ki keletre nyugatról
is áldozni tudó szív nemesíti az észet;
Majd ha*

Az lesz csak méltó diadal számodra, nevedhez
Méltó emlékjelt akkoron ád a világ.

Pusztulj! tűnj el! Hiúság, hogy marad
nyomod – vagy sem!
– Hát akkor minek írsz!
Magadnak? Ne hazudj. Nem olvasol te már.

“...1850 elején, a csapásokba majdnem beleöszülve,
egészségileg is megrokkanva találkozott feleségével...”
(Magyar Irodalmi Lexikon)

*Rád nézek mert gyönyört ád
Szemlélnem arcodat;
Rád nézek, mert öröm lesz
Meghalnom általad.*

Leéltél fél évszázadot.
A sors hol adott, hol nem adott.
Most már nem is kérsz. Most már nem is adna.
Veled vagy nélküled haladna
a szekér – egyre megy,
hogy hegyre völgy, hogy völgyre hegy,
hogy föld suvad, hogy szakad ég:
ez is, az is csak szakadék.
Elittad az árát, megittad a levét –
a Boldogasszony köténye se véd.

*Más nemzet írói vénségükre megnyugosznak babérjaikon,
nekünk nyugalomra még szalmazsák sem jut... Adósság,
tehetetlenség, sánta remény, hidd el, alig nevezhető
életnek...*

Pedig volt ünnep. Tán észre se vetted,
vagy inkább nem tudtad – mert nem tudtad: mi következik rá.
Volt munka – férfimunka volt,
hogy fölérzett rá a holt, az óriás –
s még óriásabb gyilkosa.
Pokolra menny, mennyre pokol.
Ünnep. Munka. *Borban a gyöngy.*
Kagylóban a gyöngy.

| *Férfi napjaidban
Hányszor álmodoztál,
Büszke reményekkel
Kényedre játszottál!...*

Nem *játék* volt az! S ha igen:
ország-világ előtt forgó, hatalmas színpadon!
Hogy aki nézte is csak, beletársult,
fázott, lihegett, izzadt, lelkesült – és dolgozott a játszókkal!

Európa látta.
És fejet hajtott.
És aztán mást nem is tett:
lehajtotta fejét.

| *Fogytán van a napod,
Fogytán van szerencséd,
Ha volna is, minek?
Nincs ahova tennéd.
Véred megsűrűdött,
Agyvelőd kiapadt,
Fáradt vállaidról
Vén gúnyád leszakadt.*

őTemetése [1855 novemberében] politikai demonstráció, az első
tömegtüntetés [20 000 ember] az önkényuralom idején.”
(Magyar Irodalmi Lexikon) |

vidulj gyászos elme megújul a világ

POKOLRA-KÉSRE

Aj, korán sem és se késve,
aj, menénk pokolra, késre,
így szándékozánk a készre,
mindig is csak az egészre,
a teljesre, mindig, ismét,
hogy sosem tudhatni, ismét
mikor léssen a sora –
ez már végső vacsora,
mely után már vacsorák
nem következnek, s a rák
(már csak az következik
– ez van, eszik – nem eszik –)
végzi dolgát szorgalommal.
Úristen, légy irgalommal.

UNDOR

Az undorban megfürödtem,
hisz undorokra, készre jöttem,
ezernyi undorral mögöttem –
tanulságos történelem.
Egek, de hisz nem volt ez önként,
és nem tudom, mi végre történt
ez éppen énvelem.

De most már mindegy, hogy kivel –
hajdan hittem: cipelni kell
más helyett is, s már nem tudom
ledobni terhem féluton.

Átassatok, hülyítetek:
az egyik főnnjáró beteg,
ágyban fetreng a másik.
Nemsoká a bódult világ
mindegy-agyamba vásík.

A TÖBBIEK

Et les autres chantent
Apollinaire

mint aki üvegcserepet rág
vérbe borítja nemcsak ajkát
de agyát is amennyi megmaradt

azé lenne a pálma
aki örömet kornyikálna
úgy is mint “hasznos akarat”

bár eltöprenghetünk azon
hogy az akarat is haszon

semmi több ez a máj juss
legyél utilitárius
ha másnak nem magadnak
s ne irigyeld akik ezt-azt aratnak

ha bántanak se bánd
légy kíméletes tenmagad iránt
ne szívjal “lassú mérgeket”
kiméld a föld alatti férgeket
ők is isten állatkái
e fölfedezés se máj

ki tudja mit hoz a holnap
et les autres chantent
s a többiek dalolnak
helyetted is

FESZÜLŐ IDEGGÉ...

Feszülő ideggé sodort,
mi átment rajtam, ami volt:
sodortok álmatlansággá vásott,
napi kis megalkuvások,

a kín, hogy tisztának tudjam magam
– mert a jónak *nagyobb* ára van! –
hogy hű maradjak azokhoz, akik
hűk voltak hozzám, aki leszek.

Energiaforrás, mint hasadó urán,
magam is vagyok – de nap nap után
hatalmasabb, mert értelmes – – tehát
velem számoljanak előbb a diplomaták,

mert időm kevés, s fogatlan a kísértés,
hogy olyanná pofozzon a mindent-megértés,
ki az alázatra is ráér
körömfeketényi szabadságért.

HOSSZÚ DÉLUTÁN

Ó, hosszú délután volt. Tisztító
s félelmetes, mintha a gyerekkor
tért volna vissza minden ártatlanságával – és
rettenetével, amellyel a felnőtt világ fenyeget.

Mozart egy egész délutánon át.

S most büntelenül és riadtan,
hogy minden ártatlanságot és iszonyatot visszakaptam,
most visszatérhetek
a világba, mely oly magasztos, oly beteg,
oly sóvárgott, oly visszataszító,
mintha ama forrás nézné magát szerelmesen Narkisszosz szeme tükreben –
most vissza a világba, a gyermekül oly áhított mennybe,
vissza a felnőtt szennybe ismét, hogy csak a küzdelem
súrolhat le az emberről némi mocskot:
mit számít, hogy a levehetetlen gönc: a bőr is itt-ott kifoszlott –:
seb, igen, seb, de *tiszta* –
vissza a világba, vissza,
hogy semmiféle mámor
ki nem szabadíthat a mából,
csak ez a délután, ez az üde, friss
marad nekem –

vigasztal még az emléke is –,
az elme rozsdásodik,
csikorognak a csontok,
lázadoznak az ízületek,
de néha kiegyenesedik, ha fáj is, a hát.

Ó, tiszta délutánom.
Jó éjszakát.

TÉTOVÁN

Komisz a férfi egymaga,
rakoncátlan és tehetetlen.
A nappal rág, az éjszaka
álmatlan, rágós, ehetetlen.

Nem lehet egy, csupán ha *ketten*.

Anya szült mindünket. A vég,
a semmiből teremtett szolgál,
asszony karjába ád. Miképp
öltöztessen: most ez a dolga.

Szül. Óv. Elsirat, fuldokolva.

Forró a könny. A fagyos arc
nem érzi már. Csak ő, az asszony
tudja, honnan jössz, merre tartsz.
Ő kérlelget halált: halasszon.

De hasztalan. Tudja az asszony.

Ő szül. Sirat. Te tétován
áttámolyogsz a nagy időkön.
Kedved hol kövér, hol sovány.
Az idő nem pénz – az idő: könny.

Könny a szem alatti redőkön.

De végül: édesünk Te vagy,
Te, örökkévaló, öröklött.
Mit ér a szív, mit ér az agy.
Én asszonyom, Tetőled ötlött

az élet. Átadod. Öröklöd.

ÉSZREVÉTTLENÜL

Látod, már nem is veszlek észre,
úgy jársz-kelsz csendesen –
nem csábítasz a széptevésre:
épp csak *vagy*, kedvesem.

Épp csak *vagy*, s mert egy vagy velem,
test álma, lélek pihenése:
vagy hó nyaram és hű telem,
úgyhogy már nem is veszlek észre.

Hiányozz, mint ha álmom, étkem
cserbenhagy csendesen –
hogy ne maradjál észrevétlen,
szakadj el tőlem, kedvesem.

És kóboroljak és vacogjak,
mint egy gazdátlan háziállat,
ki nem vár mást, egy falatot csak –
és hadd higgyük, hogy megtalállak.

VÁLTOZATOK EGY KÉPZELETBELI WEÖRES-VERSRE

EREDETI

(nincs)

ELSŐ VÁLTOZAT

Henna Hanna, gyehenna * ,
Pulykatojás, szeplős.
Balfelől ül Kisanna,
Jobbfelől a gyeplős.
Henna Hanna mórrikál,
Ez az egész móring.
Meg galuska, teli tál,
Meg tán egy hálóing.

Henna Hanna hazamegy
Henna Hannibálhoz.
Elefántjuk van nem egy,
Az Alpokba báloz.

MÁSODIK VÁLTOZAT

Rőt elefánttal bátran elindulj Alpokon átal,
Hannát hátra ne hadd, óvjad, akár temagad?
Ormányos barmát ne kiméld te, csupáncsak a barnát,
Óvjad a jó pici húst, fald vele bé a galust.

HARMADIK VÁLTOZAT

Kicsikém, te gyehenna-hajú,
temiattad emészt el a bú,
temiattad a gond fálogat,
veszek én teneked fálovat,
temiattad emészt el a gond,
kicsikém, te gyehennabolond.

* Gé Hinnom (=Hinnom völgye): szemétégetőhely Jeruzsálem mellett.

NEGYEDIK VÁLTOZAT

Henna álma röpdös az éji égen,
Henna Hanna alva, pihegve búvik
Hannibálhoz; csillagos ég a sátruk
Virradatiglan.

Hannibált fölkelte a trombitaszózat,
Kénytelen fölkelteni Henna Hannát,
Csókja hozza vissza az éber élet
Napsugarához.

Henna Hanna, én szívem, ébredézzél,
Vár az Alpok hágsajja, csaj, te édes,
Vár palankin és a havas csucson túl
Római sergek.

ÖTÖDIK VÁLTOZAT

Te, Hannaságom, édesem, itt alá
Kuruckodó a római és kevély,
De Hannibál kifog, ki, rajta,
S meg sem is áll seregével addig,

Amíg le nem igázza, ahány vakul
Elébe áll, mivel sosem olvasott
Történelemtudósok által
Írt vereséget a pói síkon.

HATODIK VÁLTOZAT

Hennai hannai mennyei kannai bíbor edény!
Amfora, serbli vagy az, mit akarsz, te vezér, te szegény!
Hozhatod állatod, nem sokat állhatod ám meg a tért,
Más teszi majd a pityókalevesbe a drága babért!

HETEDIK VÁLTOZAT

Elöl megyen Hannacska,
utána a vadmacska,
az után meg a vadász,
a vadmacska fára mász,
leg hátul meg ordibál
elefántos Hannibál.

NYOLCADIK VÁLTOZAT

Az Alpokon, az Alpokon
végső fokon, végső fokon
Henna Hannáról álmodom.

Az álmokon, az álmokon
elefántjával álnokon
fut hannibáli ámokom.

KILENCEDIK VÁLTOZAT

Henna Hanna, mulassunk végre,
és ne kérdezzük, hogy mi végre,
hisz a jó is megárt a sokkból,
múlassuk el tömlőnyi sok bor
mellett; mulassunk elidőzve
a medvebőrön, míg a gőze
a bornak tart még egyre-másra.
Aztán feküdjünk le. Egymásra.

TIZEDIK VÁLTOZAT

Kunkori bajszu hideg,
 csupa jég, csupa jég
 meg ideg.
 Jég-ideg.
 (Mármint az Alpokban. Éjszaka).

TIZENEGYEDIK VÁLTOZAT

Hajrá. Majré. Smárol. Szitu.
Kinek nyújtsuk be a számlát a nyelvi kárért?
C'est tout.

TIZENKETTEDIK VÁLTOZAT

két szál kappan fürdik a napban
tengerparton oszlik az alkony
ferde a balkon – a szálloda-ajtón
légbe kilépi az ember az égig

TIZENHARMADIK VÁLTOZAT

Ó, Hennai Hanna, te Hanni-bálanya,
változatim negédes alanya!

Te punba ojtott góbé:
ne tedd szegény Hannibált lóvé.

TIZENNEGYEDIK VÁLTOZAT

Leért a síkra az elefánt-sereg:
nyomok a homokban –
homok a nyomokban.

TIZENÖTÖDIK VÁLTOZAT

Hennai Hanna, kedves, én
szerelmes egy hitvesém,
itt búcsúznak. Téged eltart a lég,
s nálam kifogyott a hastartalék.

UTÓHANG

Könnyű voltam, akár e versek.
(Akár e versekély.)
Olvasó, ki súlyt követelsz meg
megizzadt pénzedért,
okulást, egyéb iskolás
picsi-pácsit –: ne hallj, ne láss:
remélem, Te s én sem fogunk
megharagudni, amíg tudomást
egymásról nem venni: jogunk.

KÉRŐDZŐ

Kérődném vissza magamat,
a hajdanit –
a mikorit?
Az anyám hasából valót?
(Kézenfekvő rím: mikor itt) –

oly kézenfekvő minden, Isten,
te, költői képeket ellő
izé, ki – mint az izé – nincsen,
csak amolyan semmirekellő,
akár a többi, a többi, többi – –
ha volna röhögni valóm,
hát csak ezen tudnék röhögni,
föld alá röhögni magam,
ó, sokkal jobb, jobb társaságba –:
ne ütközzem minduntalan
a sok szemetet hordó árba,
vidáman sikló sok-sok szalmaszálba.

1974

Harminchat múltam.

Mire várok?

Valószínűleg a halálra.
Olyannyira zsúfolt a múltam,
amennyire a jövőm árva.
Dög leszek én is nemsokára –
őrült: ezen munkálkodom,
mióta kihúzott a bába
anyámból.

Régóta tudom
és vágyom, sajnós, azt hiszem.
Mert nagyon elég volt. Hiszen
tudjátok.

Egy gyógyszer a föld
annak, ki tántorog a létben,
mert sose szült és sosem ölt.

RAB

Egy gép rabja vagyok. Egy írógépé.
Rababb, mint kurtavasban a rab.
Taposnám, kalapáccsal zúznám péppé.
De nem szabad.

Ó, mennyi mindent megutáltam,
csak amiatt, mivel tilos.
Robbanásig feszült gőzmozdony – álltam:
nincs indulás: a szemafor piros.
Nincs kinek és nincsen mit szemrehánynom.
Végső soron magam rabja vagyok.
S tán nincs is szemafor, mert vakvágányon
állok – már a remény is elfogyott,
az indulásé. Miért? hova? merre?
és meddig, meddig, uramistenem?
Mindegy már. Nincs a terünek se terhe,
és nem segítsz, nem segíthetsz, te nem.
Hát járom, mert járnom kell, míg lehet,
az utat, melyen hajdan elindultam,
s káromlom az összes isteneket
– ennyi az enyém – rabbá-szabadultan.

ÉLETRE

Elzártam magam elől az utolsó utat,
a csillagokon túlit, hol hiába kutat
fürkész szem, okos eszköz, fáradatlan elme,
hova nem követhet földiek égi szerelme,
hová el nem hatol más, csak vágy, csak fájdalom,
és nem enyhíthetem, hiába fájlalom,
jaj, nem enyhíthetem; – elzártam, s mint senki se,
lettem az elmúlásnak reménytelen szerelmese:
ha kérlelem is, életre lehelő csókot ad –
elzártam magam előtt az utolsó utat.

NAPRAFORGÓK

Egyedül vagyok, mint a sárga
napraforgó szomorúsága.
Az ég alatt ragyog a nyurga nyár. Száll
a szóke búzaföld. Amarra pár szál
katáng kurjongat kéken
szememnek itt lenn s odafönn az égen.
Ökörnyállal az ősz előreköpdös.

Lomboknak készül ezerszínű köntös.
De még zölden üdell a tó,
bárányfelhők legelnek rajta, kiknek
szigoru pásztorai a nap-ikrek:
egyik a magasban, másik a mélyben látható.
Fekszem a földön, engedelmes foglya,
s mint magvető, aki marokba fogja
a szórni való élést – én, ím,
próbálom megmarkolni szétszólt igéim,
hogy ne legyek egyedül, mint a sárga
napraforgó szomorúsága,
s mint ki termett szomorúságra –
talán a sors kivéd
(rakoncátlan hívét);
fekszem hason, hátam vetem az égnek –
csak így ér valamit a földi lét,
szélszörtában napra forgó igéknek.

FÉNYEK AZ ÉJSZAKÁBAN

Sűrűsödik a sötétség,
sűrűsbödnék a fények,
odafönn, ideleenn.
Elülnek szememen.
(Jámbor csibék alkonyatkor
a kotlós ég alatt.)
Elülnek, elpihennek, –
hogy ébren tartsanak.
Vagyok fények szállása, nyugtalan.
Valami ősi borzalom
száll meg éjjelente:
minden éj: teljes napfogyatkozás.
Csak a csillagok,
a pihenők, a nyugtalanítók
szentjánosbogárlanak,
odafönn, ideleenn.
Elülnek szememen.
Sötétben jobban lát a képzelet.
Sötétben könnyebben képzelek
világosságot – mert muszáj.

A nappal: a képzelet kábítószere.
Nappal alszik a teremtő elme,
csak a dolgozó elme éber.
A nagy Idő játszik velem,
hol nyitott, hol hunyt szemével.
Kacsingat, mint egy utcasarki.
Kacsingat, mint a múlt s jelen.
Ez is, az is hív: jöszte, jöszte.
A nagy Idő játszik velem –
nappalaimat lekötözte,
nem szűnik a harc köztem s közte –
mintha volnék csak rosszabbik felem,
hogy kell-magam képen törülnöm,
se múltba, se jövőbe züllnöm,
csak ádáz áhitattal ülnöm
lakkcipőd előtt, utcasarki jelen,
első intésedre készülnöm.
– Menjek veled?

– Jöszte velem.

Hová? előre? hátra? körbe?
Elvegyelek? hisz úgylis elhagysz.
Hogy a Jövő mit örökölné?
Tőlem? Ugyan mit. Oly hamar
lejár az örökösödési jog.
Csupán az számít, amit *most* adok.
Nem is hagyakozom hát.

– Pizkos strici!

– No, “haragszomrád”?
Hát haragudj. De hagyj békén.
Hagyj magamra a fényeimmel.
Kacsingass csak előre-hátra.
Gyávázz le mindenkit, megéri:
csak így lehetsz a bátrak bátra.
De ne bántsod a fényeimet!
Ez itt álmos, amaz imett,
amaz meg se-ilyen-se-olyan.
(Szabálytalan.
A szabályok csak azért vannak,
hogy legyen mit áthágnunk.
Mert hágni kell.
Vagy föl, vagy csak egyre tovább.
Kihagy a szív, remeg a láb,
de nyugalom sehol.

Még akkor is, ha felköltözött –
fölfelé van a pokol.)
Ó, fényeim az ében éjben.
Áldottak-átkozottak.
Pihenők, ébren
tartók. Hajnalban elcsitulunk.
Nappal kihagy a képzelet.
Nappal a képzelet kihagy.
Nappal hiába képzeled,
ki voltál, ki leszel, ki vagy.
Piszkos strici vagy bátrak bátra.
Undorodol előre-hátra.
Konokul int, int a jelen.
– Jöszte velem. Jöszte velem. –
Míg hív a sok-sok éji fény:
– Te vagy enyém. Te vagy enyém.

CIRCUMDEDERUNT

Körülvettenek engem az élet ördögei, árnyai,
hús-vér árnyak, közöttük csak pokolra szállani
lehet. Megszokható. Hisz évezrede megunt
következetességgel ott az igazi circumdederunt.

Vettenek körül engem rózsák, liliomok,
talajuk televény lélek, talajuk lelki homok,
terméketlen poézis és meddőség, buja.
És itt csukódik be a költészet kapuja.

Körülvettenek engem – körül hogy vettenek!
Hogy iszonyú pofájuk csupa egy rettenet,
hogy csupa borzalom, megkísértés, tömény
kárhozat – Isten, Isten! erre ítéltettem én?

Körülvettenek engem a világ dolgai,
és nincs erő közülük kiszabadítani.
Talán nem is akarnám. Tán így rendjénvaló.
Halál elől ne meneküljön, azki meghaló.

TÖRPE ECLOGA

In memoriam R. M.

Október közelít már, majd beköszönt a november
és a december meg január s a tavasz meg a nyár, majd
újra az ősz –

nem a régi, sosem-volt, ócska legendák
ősze, melyet vénasszonyok égi nyarának állttak
rég, sosem-volt vének –

az ősz kopog ólmos esővel,
ólom fűrődik koponyába, kialszik az élet;
oly fiatal; konokul-makacson hívó, – a szögesdrót
szellemet el nem zárhat –

az őrszem sem lehet ott, hogy
folyton fogja a csonk ceruzát tartó kezét; ólmos
éjeken át araszolgtván a sötétben az alvó
társak közt, vigaszul, hogy holnap, a nappali titkos,
orv percekből – mert csak orozva örülhet a lélek –
lássátok s halljátok is, ó, feleim: sose hátrál,
nem hátrálhat az elme –

a test, az rab csak, a költő
itt és mindenhol szabad, ő az erő, a szilárd, mert
őrá, mint Antaiosra az áldott, ős anyaföld – a
láger földje is úgy hat; –

az október fenyegethet,
és a november, lám, fenyegethet a tél, fenyegethet
mindenik évszak, a nappal, az éj meg az őrtorony és a
drótkerítés, meg a véredek, és amaz ór, az ebeknél
százszor ebből; fenyegethet az ég is akár odafönről
villámmal s a pokol krematóriumokkal –

a költő
csak makacsúl araszolgt az éjben a drága papíron,
csak makacsúl, meggémberedett ujjakkal az éjben,
csak makacsúl, elalélni igyekvő lelke azért se
szunnyadhat –

nincsen nyugovás –

még hány nap az élet?

öt-négy-három –

a visszaszámlálás valahol már

elkezdődött –

mít számít! –

csak a szó (*ez a tett most*),

most csak a szó, költő szava számít, dér-hideg éjben
s zúzmara nappalokon –

ha a test csupa csont, csupa bőr és
fájdalom is, s koppannak az ólmos-eső-szemek, és az
ólom készen a csőben a végkegyelemre: röpkölni:
nem, nem messze – az első tar koponyáig, a Häftling
tarkójáig csak, csak –

e Häftling számba se jön már:
embernek nem számít, s állatnak se (hisz *annak*
jóval jobban megy) –

nem is ember már, se nem állat
még: költő, akitől idegen nem, nem lehet az sem,
ami állati az emberben, sem pedig az, mi
emberi az állatban –

költő, kortanu-szóval
messzekiáltja a kort, miben élt, s amiben hamarost meg-
hal –

költő, ki nem ismer más fenytést, csak a szó, a
szép szó és betű aljas elorzását (a galádság,
rablás, kínzás rémítő, cudar eszköze) –,

ó, nem!

míg az az ólom a tárban vár még, addig utolsó
megfeszítéssel, akárhogyan is, de a szó, a
vers születik –

kín, mint minden születés –

de a múltás

meg se legyintheti, föld nem rengeti meg, s a tömegsír
el nem enyészti; –

konok költő, makacsul araszolj csak
éji sötétben az őszi hidegben –

a föld kegyesebb, mint

őreid: ő majd visszaad írást, szépszavu versed
napra kerül –

motyogok, vigaszul, minthogyha csak élnél
testi valódban –,

csak motyogok balogul –

de te hallasz

még a nehéz rög alatt is –

az éjben csak motyogok, de
ájult, sápadt kis szavaim torzak, színevesztett
hexameterjeim inkább korhadt deszkakoporsót,
semmint bölcsőt – –

ó –

“Mégsem tudok írni ma rólad!”